

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๓

ขั้น ๕ เครื่องมือของกิเลสและธรรม

(ผู้ฟังเทศน์นักเรียน ร.ร.ค่ายประจักษ์ฯ ๑๐๐ คน ประชาชน ๔๐๐ คน)

ไปไหนมา ๆ จำไม่ได้นะ เตี้ยวันนี้เป็นอย่างนั้นนะ ไปที่ไหน ๆ มานี้จำไม่ได้ เช่น เมื่อวานนี้ไปไหนไม่รู้ อย่างนั้นละตัดเข้ามา ๆ ความจำหดย่นเข้ามา ๆ เราได้วิตก วิจารณ์เดือนหมากพลุนี่ไว้นะ ตอนบ่าย เจาะอย่างยิ่งหมู่บ้านตาดนี่ละ บ่าย ๔ โมง ๕ โมงเย็น เตี้ยหลวงตาบัวจะสะพายบาตรบั้งบั้ง ๆ เข้าไปนึกว่าถึงเวลาบิณฑบาตแล้ว เพราะ ๔-๕ โมงเย็นกับ ๗ โมงเช้ามันคล้ายคลึงกันใช้ไหมละ ลูกคึกคักไปบิณฑบาต เพื่อแก้ทางโน้นต้องเตรียมหมากเอาไว้ โอ้ ท่านมาบิณฑบาตแล้วเตรียมหมากมา นี่เป็นตอนบ่ายท่านบิณฑบาตหมากต่างหาก เขาแก้ให้หลวงตาบัว เป็นได้นะ ความจำ คือ ทำแล้วเหมือนไม่ได้ทำ ลืมหายเจียบไปเลยนะ หายเจียบไป ๆ นี่ละความจำ เขาเรียกว่า ขั้น ๕ ร่างกายเรานี่เขาเรียกว่าขั้น ๕ ให้พากันทราบเอาไว้

ขั้น ๕ ถ้าเป็นหนังแสหนังสือกก็เรียกว่าเป็นพวกหมวด แผลว่า กอง คือรวมกัน อยู่ เรียกว่าขั้น ๕ ขั้น ๕ คือกองรวมกันอยู่ ขั้น ๕ แผลว่ากองหรือแผลว่าหมวดว่าหมู่ รูป ขั้น ๕ เรียกว่า กองของรูป เวทนาขั้น ๕ กองของความเสวย ความสุข ความทุกข์ เจย ๆ รวมอยู่ในเวทนาขั้น ๕ นี้เรียก เวทนาขั้น ๕ สัญญาขั้น ๕ นี้ก็เป็นกองเป็นหมวดรวม เรื่องอะไร ๆ เป็นหน้าที่ของสัญญาทั้งนั้นเป็นผู้จัดผู้จำ เป็นหมวด ๆ หน้าที่ของใครของเรา สังขารขั้น ๕ ความคิดความปรุงต่าง ๆ ดีชั่วไม่มีประมาณ อาศัยสังขารเป็นผู้คิดผู้ปรุงขึ้นมา วิญญาณ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ต่าง ๆ มาสัมผัสสัมพันธ์กับตา หู จมูก ลิ้น กาย ทางนี้รับทราบ ๆ ว่านั่นคือรูป นี่คือเสียงอะไรเป็นต้น นี้เรียกว่าวิญญาณ ขั้น ๕ เป็นกองเป็นหมวดเป็นหมู่

ที่ท่านว่า ขั้น ๕ คือกอง ๕ กองนี้รวมอยู่ในตัวของเรา มีรูปขั้น ๕ เด่นกว่าเพื่อน เรียกว่าขั้น ๕ ทีนี้เวลาเราใช้งานเราก็อำนาจขั้น ๕ นี้ออกใช้ ขั้น ๕ นี้เป็นสมบัติของกิเลส พุดโดยตรง เป็นเครื่องมือของกิเลส พาให้เกิดมาเป็นรูปเป็นขั้น ๕ เวลาเป็นรูปเป็นขั้น ๕ แล้ว กิเลสก็นำไปใช้งานใช้การ ถ้าเป็นเรื่องของธรรม ธรรมไม่มีเครื่องมือเป็นของตัวเอง อาศัยธาตุขั้น ๕ นี้เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ ดังพระพุทธเจ้าทรงประกาศพระศาสนาสอนสัตว์โลก ก็เอาขั้น ๕ นี้ละ คือพุทธสรีระรอบตัวนี้ออกทำประโยชน์ให้โลก เพราะฉะนั้นขั้น ๕ นี้จึงเป็นเครื่องมือได้ทั้งฝ่ายกิเลสกับทั้งฝ่ายธรรม เป็นแต่เพียงว่าฝ่ายกิเลสเป็นเจ้าของ มันยึดมันถือมัน สงวนของมัน ฝ่ายธรรมท่านเป็นเจ้าของไม่ยึด จึงได้

ใช้ชั้นนี้ด้วยกัน กิเลสก็ใช้ชั้นนี้ทำหน้าที่ของมัน ธรรมะก็ใช้ชั้นนี้ทำประโยชน์ให้โลก จึงเรียกว่าอาศัยชั้น

ที่นี้ก็ยื่นเข้ามาถึงเรื่องที่ทำประโยชน์ให้โลกอยู่เวลานี้ ก็อาศัยชั้นนี้ทำ สัญญา ชั้นนี้ หดเข้ามา ๆ จำไกลจำใกล้เข้ามา สุดท้ายจำภายในตัวเอง จากนั้นก็จะจำไม่ได้แล้ว สัญญาความจำ สถานที่ใกล้ไกล คนนั้นชื่อไร สัตว์นั้นชื่อไร สิ่งนั้นชื่อไร ใช้สัญญาคือ ความจดความจำ นี่เขาบอกชื่ออย่างไร เขาบอกชื่อว่ากระโดน จำชื่อนี้ไว้ เห็นทีหลังก็ นี่ชื่อว่ากระโดน ทีนี้เวลาสัญญาความจำมันหดมันย่นเข้ามาจำไม่ได้แล้ว นี่อะไร จำไม่ได้ แต่ก่อนจำได้ มันหดเข้ามาที่นี้กลับเป็นจำไม่ได้ เอาชั้นนี้ใช้ นี่ก็หดย่นเข้ามา ๆ

พวกเรียนหนังสือไม่ว่าทางโลกทางธรรม ใช้ความจำทั้งนั้นเป็นผู้นำหน้า ๆ ไม่มีความจำเรียนไม่ได้ ต้องมีความจำ จำอรรถ ภาษาบาลี อย่างนี้เป็นต้น ทางฝ่าย โลกเขาเรียนวิชาต่าง ๆ ก็ต้องอาศัยความจำเป็นพื้นฐาน ทีนี้ธรรมะก็ต้องอาศัยชั้นนี้ เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ เป็นแต่เพียงว่าท่านไม่ยึด ท่านเอาไปใช้เฉย ๆ จะว่าท่านถือว่าเป็นเจ้าของท่านก็ไม่ถือ แต่เอาเครื่องมือนี้ออกไปใช้ไปทำประโยชน์ให้โลก ส่วนกิเลสมัน ยึดถือด้วย ใช้ด้วย ยึดถือว่าเป็นของตัวเอง ต่างกันอย่างนี้ ทีนี้เวลากิเลสซึ่งเป็นเจ้าของ ของชั้นนี้พังลงไปแล้ว หรือฉิบหายสิ้นซากลงไปเรียบร้อยแล้ว ธรรมเป็นเจ้าของหรือ ธรรมทำงานแทนกิเลส ธรรมท่านไม่ยึด

อันนี้จึงเป็นเครื่องมือได้ทั้งกิเลสทั้งฝ่ายธรรม ชั้น ๕ นี้ แต่กิริยาทำทางนั้น เหมือนกัน ที่แสดงออกของชั้นนี้ ไม่ว่าจะกิเลสไม่ว่าธรรม กิริยาทำทาง สุ่มเสียงที่แสดง ออกนี้ เหมือนกันกับกิเลส แต่คุณและโทษของมันต่างกัน คุณของธรรมแสดงกิริยาทำ ทางไปอะไรก็ตามเป็นธรรมล้วน ๆ เลย ผิดแต่กิริยานี้เหมือนกิเลส เช่นอย่างดูต่าว่า กล่าวอย่างนี้เป็นต้น ชิงชังตึงตัง ถ้าเป็นกิริยาของธรรมก็เป็นพลังของธรรมดันออก ๆ เพื่อเป็นประโยชน์เล็กน้อย ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสก็เป็นไฟดันออก ไฟดันออกเผาแหลก ไปเลย นั่นละกิริยาของธรรมกับกิริยาของกิเลสใช้ชั้นนี้อันเดียวกัน จึงไม่ค่อยเข้าใจและไม่เข้าใจกัน

ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังในเวลาทีออกช่วยชาติบ้านเมืองนี้ เขาออกทาง ทวีจากกิริยาของหลวงตา หลวงตาก็รับประกาศให้ทราบทั่วถึงกันเลย บางทีจะเข้าใจผิด ตีอรรถตีธรรมนี้ไปเป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ฟังผู้เห็นเสีย เราจึงรับประกาศออกไว้ว่า กิริยา ของหลวงตาที่แสดงออกในทีวี จะเป็นกิริยาทำทางใดก็ตาม ดูต่าว่ากล่าวหรือชิงชังตึงตัง ก็ตาม ที่มีอยู่ในทีวีนั้น ห้ามไม่ให้ตัด อย่าตัด นี่คือกิริยาของธรรมออกสนาม กิริยาของ กิเลสออกสนามเราเห็นทั่วดินแดน แต่กิริยาของธรรมออกสนามยังไม่มีใครออกแสดง

นี่เราออกแสดง เราพูดตรง ๆ อย่างนี้เลย คือห้ามไม่ให้ตัด ให้ดูกิจการของธรรม เพราะใช้เครื่องมืออันเดียวกัน

คือร่างกายอันเดียวกันนี้ แต่พลังที่ออกมาอันหนึ่งเป็นพลังของกิเลส อันหนึ่งเป็นพลังของธรรม ออกมาเป็นธรรมจึงเท่ากับน้ำดับไฟ ๆ ถ้าออกมาจากพลังของกิเลส ก็เป็นไฟเป็นไฟเผาไหม้ไปหมดเลย แล้วผู้ฟังผู้ดูทั้งหลายจะเข้าใจผิด เราจึงบอกตามความสัตย์ความจริงเลยว่า นี่คือกิจการของธรรมออกสนาม ฟัน้องทั้งหลายยังไม่เคยเห็นให้ดูเอา บอกตรง ๆ เลย ไม่มีละเรื่องพิษเรื่องภัยที่จะออกจากกิจการอันนั้นไม่มี นอกจากเราไปตีความหมายไปตามกิเลสที่เคยฝังใจมานานเท่านั้น แล้วจะเป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเอง นี่ชั้นเครื่องมือทำงาน ทำงานได้ทั้งฝ่ายกิเลสทั้งฝ่ายธรรม

พอพูดอย่างนี้แล้วก็ยื่นเข้ามาหาตัวเอง ที่เทศน์เวลานี้จะเทศน์ไม่ได้นะ หดเข้ามา ๆ ความจำ เพราะการเทศน์ว่าการเราก็ต้องใช้ชั้นธโดยตรง ใช้อย่างอื่นไม่ได้ต้องใช้ชั้นธ ความจดความจำก็เป็นชั้นธ สัญญาชั้นธ การพูดการจาทุกอย่างเป็นกิจการของชั้นธ ออกทั้งนั้น ที่นี้หดเข้ามา ชั้นธหดเข้ามา การเทศน์ว่าการ กำลังวังชาของธาตุของชั้นธก็อ่อนลง ๆ แต่ธรรมยังไม่อ่อน

เพราะธรรมไม่มีวัย ธรรมจึงไม่อ่อน แต่ธาตุชั้นธมันมีวัยของมันชำรุดทรุดโทรม มันก็อ่อนลง ๆ สัญญาที่เป็นไปตามวัยเหมือนกัน ค่อยอ่อนเข้าไป ๆ จดจำอะไรนี้ไม่ได้ เช่นอย่างทุกวันนี้พูดอย่างตรง ๆ เลย ให้เราเทศน์ทางด้านปริยัติตามที่เรารเรียนมานี้มันจะเทศน์ไม่ได้ แล้วต่อไปมันก็บอกว่าเทศน์ไม่ได้ คือจะเทศน์ไม่ได้และเทศน์ไม่ได้ เป็นชั้น ๆ เข้าไป คือเข้าประตูปากคอกแล้วว่าจะเทศน์ไม่ได้ พอเข้าคอกแล้วเรียกว่าเทศน์ไม่ได้ เป็นชั้น ๆ

ที่เทศน์ว่าการอยู่ทุกวันนี้อาศัยภายใน พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเสีย ภายในนี้คือความจริงล้วน ๆ ที่นำออกแสดงนี้คือความจริงออกจากใจ ใจคือผู้ทรงความจริงไว้ ไม่ว่าธรรมประเภทใดสิ่งใดใจเป็นผู้ทรงไว้ ใจเป็นผู้นำออกมาแสดง ๆ ออกจากความจริง ไม่ขึ้นอยู่กับความจำที่โน่นที่นี่ ขึ้นอยู่กับความจริงที่รู้ที่เห็นที่เป็นอยู่ในใจ ถอดออกมา ๆ เรียกว่าความจริง ความจำต้องไปเอาตามคัมภีร์ไบเบิล แบบแปลนแผนผังที่ไหนไปหาเก็บหายึดเอามา นี่คือความจำ เช่นอย่างท่านแสดงไว้ในพระไตรปิฎก นี่เป็นความจำทั้งนั้น ถอดออกจากความจริง คือพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน แสดงออกจากความจริง แล้วก็มาจดจารึก ธรรมของจริงออกจากท่านนี้ไปเป็นความจำ

ใครเรียนจึงจำได้แต่ชื่อแต่นาม ตัวจริงที่ท่านรู้ท่านเห็นที่ทรงไว้แล้วและนำมาแสดงนี้ไม่มีใครเห็น เพราะฉะนั้นชาวพุทธเราจึงไม่ค่อยเชื่อศานากันเท่าที่ควร ที่ว่าไม่เชื่อเราก็ไม่อยากจะพูด บางอย่างไม่เชื่ออย่างเด็ด ๆ ก็มี แต่ก็ยังมีน้อย จึงเรียกว่าไม่ค่อยมี

ส่วนเชื่อมีมาก แต่เชื่อไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่ว่าท่านว่าเรา เพราะจำมาเฉย ๆ จำคำบอกเล่าในคัมภีร์ไบเบิลมานี้เป็นคำบอกเล่าจากความจริงทั้งนั้นนะ แต่เวลามาฟังแล้ว มันก็ผิวเผินออกไป ๆ ไม่ค่อยเชื่อ

อย่างพูดง่าย ๆ ว่านรกสวรรค์ ดูซินะ ก็เป็นหลักของศาสนา เป็นสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นเหมือนกันหมด ที่นำมาแสดงให้โลกได้ยินได้ฟังกัน โลกก็เชื่อได้เป็นบางอย่าง บางอย่างก็ไม่เชื่ออย่างนี้แหละ เพราะฉะนั้นกิเลสถึงมีกำลังมาก นอกจากไม่เชื่อธรรมแล้ว ไม่เชื่อธรรมก็คือเรื่องของกิเลสไม่ให้เชื่อ ที่นี้ไม่เชื่อธรรมแล้วเชื่ออะไร ก็เชื่อตามที่มันจุดลากไม่ให้เชื่อนั้นแหละ ไปตามมันเสียเจียบ ๆ เลย นรกไม่มี ๆ เพราะฉะนั้นถึงมีแต่พวกชาวพุทธหัวแตก โดนตั้งแต่สิ่งที่ว่าไม่มี ๆ

เหมือนคนตาบอด อันไหนก็ไม่มี..คนตาบอดเพราะมันไม่เห็น แต่ผู้ที่โดนมากที่สุดทุกข์มากที่สุดก็คือคนตาบอด ไปที่ไหนมันไม่เห็น คนตาดีเขาหลีกเลี่ยง เป็นขวากเป็นหนามเป็นหลุมเป็นบ่อเป็นต้นไม้หัวตอนี้ คนตาดีไม่โดนไม่เหยียบ เห็นแล้วไปเหยียบได้ลงคอเหวอ ใ้ผู้ไม่เห็นนั้นละมันเข้าใจว่าไม่มีนั่นเองถึงโดน นี่ละที่ว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ ก็เหมือนอย่างที่ว่านี้ เหมือนขวากเหมือนหนาม คนตาบอดคือใจเราบอดมันชนตะ ๆ ความอยาก-อยากไปไม่ถอย อยากทำไม่ถอย มันลากลงไปหาหลุมหาบ่อหาตมหาโคลนอยู่ตลอดเวลา ใจบอดเป็นอย่างนั้น

มันผิดกัน ผู้ที่มาสอนโลกสอนด้วยหูแจ๋งตาสว่าง ท่านเรียกว่า โลกวิทู คือรู้แจ๋งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงหมด เรียกว่าโลกวิทู จากนั้นเป็นพื้นฐานไปอีกเทียบเป็นคู่เคียงกันไปว่า อาโลโก อุปาติ ความสว่างโรยอยู่ทั้งวันทั้งคืน นี้ได้เกิดขึ้นแล้วในตถาคตพูดง่าย ๆ ได้เกิดขึ้นแล้ว ๆ ที่นำมาสอน นำมาสอนจากสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นด้วยความสว่างกระจ่างแจ๋งจึงไม่มีผิด สอนตรงไหนไม่ผิด พระพุทธเจ้าทรงสอน เพราะถอดออกมาจากสิ่งที่มีจริง ๆ ไม่ได้ลู่ ๆ คล่า ๆ มาสอนโลกนะพระพุทธเจ้า

ที่นี้กิเลสมันเป็นข้าศึกของธรรมตลอดมา มันจะไม่ยอมรับความจริงทั้งนั้นแหละ ที่ยอมรับความจริง คือเชื่อว่าบาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี ก็คือสายแห่งธรรมแทรกเข้าอยู่ในจิต จึงทำให้เชื่อสิ่งเหล่านี้ เชื่อความจริง เพราะธรรมเป็นของจริง เมื่อแทรกอยู่ในใจมันก็คัดค้านกัน อันหนึ่งว่าไม่เชื่อ อันหนึ่งเชื่อ มันถกเถียงกันอยู่ในนั้น ถ้ามีแต่กิเลสความซั่วซาลามกอย่างเดียวความจริงจะไม่ยอมเชื่อเลย แต่จะเชื่อไปตามความปลอม ร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอดไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นจึงว่าความจำกับความจริงต่างกัน พระพุทธเจ้ามาสอนนี้ถอดออกมาจากความจริง แล้วก็มาจดจารึกเป็นความจำท่องบ่นสังวรียายกันมา ความเชื่อถือจึงมีน้อย เชื่อในความจริงที่ถอดออกมานั้นมีน้อย ๆ ถ้าอยากจะทำให้เห็นความจริงจริง ๆ ก็

จำได้แล้วให้ติดตามนี้เข้าไป ติดตาม เราจำได้ว่า ให้ละบาป ละยังงิ บำเพ็ญยังงิ ให้ละ ให้บำเพ็ญตามนั้น แล้วก็จะเจอของจริงที่บอกไว้แล้วนั้นด้วยใจของตัวเอง ที่นี้ความจริง กับความจำมันต่างกัน เราจำอะไรเท่าไรก็ตาม ความสงสัยมันจะคืบคลานติดตามกันไปเรื่อย ๆ

ที่นี้พอไปเจอเข้าจ้ง ๆ เรียกว่าเจอความจริงด้วยภาคปฏิบัติ พอเจอเข้าไปก็ยอมรับ อ้อ ๆ ไปเรื่อย ๆ หาที่ค้านไม่ได้ เพราะเราเห็นเราค้านเราไม่ได้ แล้วสิ่งที่เราค้านไม่ได้คืออะไร คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว ทรงรู้แล้วเห็นแล้วสอนไว้แล้ว เป็นแต่เพียงเรายังไม่เห็น พอไปเจอเข้าเท่านั้น ส่วนย่อยส่วนไหนก็ตาม พอเจอตรงไหนแล้วยอมรับ ๆ อ้อ ๆ เรื่อยไปเลย นี่ละความจริงไปถึงไหนลบล้างความจอมปลอมตลอด ๆ จนกระทั่งถึงนิพพานลมหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือเลย นี่ละความจริง

เดี๋ยวนี้พวกเรามันพวกศาสนาคัมภีร์ ศาสนาความจำ ศาสนาความจริงคือภาคปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่ความจริงที่ทรงแสดงไว้แล้วนั้น ไม่ค่อยมีและไม่มี จึงมีแต่แง ๆ ปลา ๆ ถือศาสนาอะไรก็ดี แต่กิเลสมันจริงจ้งตลอดนะ มันไม่ได้งู ๆ ปลา ๆ นะกิเลส มันจริงจ้งทุกอย่าง มันไม่เคยอ่อนข้อ..กิเลส เพราะมันเคยมีอำนาจปกครองโลกวัฏจักรนี้มานานแสนนาน มันยึดอำนาจตลอด จึงไม่มีคำว่าอ่อนข้อสำหรับกิเลส ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปทำลาย ไปเหยียบย่ำทำลายต้านทานกันแล้ว กิเลสจะไม่มีวันอ่อนข้อเลย จะลากเข็นสัตว์โลกให้เกิดให้ตายมานี้ก็กัปกักลับ

เพียงรายเดียวเราเท่านั้น เอาประเทศไทยเราทั้งประเทศนี้มาวางศพของคนคนเดียวสัตว์ตัวเดียว คนคนนี้แหละทั้งไปเป็นสัตว์เป็นเปรตเป็นผีเป็นอะไร ๆ ก็กัปกักลับมานี้ ตายแล้วร่างนั้นให้ยังเหลืออยู่ไม่ให้เปื่อยให้เน่า ตายแล้วมากองไว้ ๆ ประเทศไทยเราไม่มีที่กอง เพียงศพของคนคนเดียว จากประเภทต่าง ๆ แห่งภพชาติของตนที่เปลี่ยนภพนั้นชาตินี้ แล้วมากองกันไว้ ๆ นี้ ประเทศไทยเราไม่มีที่กองเลยสำหรับศพของคนคนเดียว มันเคลื่อนไปหมด นี่เพราะตายแล้วมันก็สลายไป ๆ ก็เท่ากับไม่มี แล้วเท่ากับไม่เคยตายไม่เคยเกิด นี่กิเลสมันก็ปิด ๆ แล้วเกิดชาติเดียวอยากทำอะไรทำนั้นเห็นไหมละกิเลสมันเป็นอย่างนั้นนะ มันไม่ได้อ่อนข้อนะกิเลส

เวลาปฏิบัติถึงได้เห็นกันชัด ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน พอกิเลสตามทันตรงไหนธรรมนี้ราบไป ๆ ถ้ากิเลสไม่ทันตรงไหนมันจะกางตาข่ายไว้สำหรับครอบหวัธรรมธรรมเิงกว่ามันตรงไหนมันเอาตรงนั้น ถ้าธรรมฉลาดกว่ามันตรงไหนมันก็หมอบ ๆ ภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้นนะ อย่างที่ว่าความซ้เกียจซ้คร้านท้อแท้อ่อนแอเหล่านี้ มีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้นไม่ใช่เรื่องอะไร โน่นเวลามันเหนือกันแล้วความซ้เกียจซ้คร้านหายหน้าไปหมด มันก็เห็นได้ชัด เวลากิเลสหนาแน่น ความซ้เกียจซ้คร้านที่จะทำคุณงามความดี

นี้หนาแน่นมาก ไม่อยากทำเลย ถ้าเป็นความชั่วไหลเลย ๆ อย่างนั้น ถ้าเป็นรถไม่ต้องติดเครื่อง ดีไม่ดีไม่ได้เหยียบกระทั่งคันเร่ง มันพาลงคลองเลย ก็เลสลื่นขนาดนั้น

ทีนี้เวลามีธรรมะเป็นเบรกห้ามล้อ ก็เลสก็ค่อยเบาลง ๆ ธรรมะก็ค่อยเร่งเครื่องขึ้นไป ๆ ต่อไปธรรมะก็เหนียว ๆ ทีนี้ก็เห็นกิเลสทั้งหมด อะไรเห็นกิเลสทั้งหมด เช่นอย่างตัวตระหนี่ถี่เหนียว คือตัวกิเลสอย่างจั่ง ๆ ขึ้นชื่อว่าจะทำความดีหรือจะทำบุญให้ทานอะไรนี้ ฟังแต่ว่าขึ้นว่า ขึ้นชื่อว่าจะทำความดี เป็นภัยต่อกิเลสแล้ว กิเลสจะต้องเข้าคัดค้านต้านทานจนได้ไม่มากก็น้อย ในหัวใจของคนคนหนึ่งนั้นแหละ ทีนี้เวลาเราบไป ๆ เมื่อธรรมมีกำลังมากกว่าสิ่งที่มันเคยเป็นเคยเก่งกว่าก็อ่อนลง ๆ อ่อนลงเรื่อย ๆ เมื่อกิเลสสิ้นซากไปแล้ว ความขี้เกียจขี้คร้าน ความตระหนี่ถี่เหนียว เปิดโล่งหมด ไม่มีเลย นั้นเห็นได้ชัดว่า ธรรมเหยียบหัวมันไปแล้ว

นี่ละธรรมมีภาคปฏิบัติรู้จักกันอย่างนี้ มันลบล้างกันอย่างชัด ๆ เห็นอยู่ในหัวใจเรา ความเพียร ความขี้เกียจขี้คร้าน เวลายังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ก็ถูไถไปตามครูตามอาจารย์ตามตำรับตำราที่ท่านสอน แล้วก็ทำไปทั้งขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ ทั้งตระหนี่ถี่เหนียว หากให้ให้ด้วยความตระหนี่ ตระหนี่อยู่หากให้ คือแย่งกันไป เพราะอันหนึ่งเชื่อกิเลส อันหนึ่งเชื่อธรรม ฝ่ายเชื่อธรรมก็ให้ ไม่ให้มากให้น้อยก็เอา ก็เรียกว่าให้ นี่ละมันขัดมันแย้งกันอยู่อย่างนี้ ดูภาคปฏิบัติมันถึงชัดเจนมาก นี่ละพระพุทธเจ้าสอนสอนด้วยความชัดเจน เห็น ได้พืดได้เหวี่ยงกันมาแล้วจึงได้มาสอนโลก

ทีนี้เวลาธรรมมีกำลังขึ้นแล้ว ทีนี้กลับกันเป็นลำดับลำดับานะ มันติดนิสัย เช่นอย่างการทำบุญให้ทาน วันหนึ่งไม่ได้ทำบุญมันไม่สบายในจิต นั่นธรรมจะเตือนตลอด ไม่สบายในจิต แล้ววันหนึ่งไม่ได้ไหว้พระเสียดก่อน หรือไม่ได้สวดมนต์ย่อ ๆ หรือไม่ได้ภาวนานี้ ไม่สบายในจิต ๆ นี่มันเคยเข้าไปแล้วนะ ต่อไปขยับเข้าเรื่อย ๆ ความขี้เกียจอ่อนแอทั้งหลายค่อยถอยตัวออก ๆ ทีนี้ก็ฟุ้ง ๆ เรื่อย ทีนี้ตัวความขี้เกียจขี้คร้านความตระหนี่ถี่เหนียวหายหน้าไป ๆ หายหน้าไปหมดเลย จึงรู้ชัดว่านี่ตัวกิเลส เหยียบหัวมันแล้ว เป็นอย่างนั้นนะ ใจดวงเดียวเราไม่ใช้อะไรนะ ใจดวงนี้ละ

เวลามันอ่อนมันอ่อนอย่างนั้นนะจิต คือกิเลสหนา ธรรมะอ่อน แทบจะไม่มีติดตัวเลย ครั้นเวลาพยายามถูไถไปมาไม่หยุดไม่ถอย ทางนี้ก็กำลังขึ้น ๆ ท่านจึงบอกให้อุตส่าห์พยายาม ให้พากให้เพียร คือถูไถกันไป ยากก็ให้ถูไถ อย่าปล่อยตามมันเป็นอันขาด ถ้าปล่อยตามมันแล้วจมน้ำ ๆ เลย เราต้องแบ่งต้องแยกเอาไว้ ไม่ได้มากให้น้อย นี่จึงเรียกว่านักต่อสู้กัน ครั้นต่อไปก็ค่อยเบิกกว้างออก ๆ วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำความดีอยู่ไม่ได้ นี่ละอำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้น มันเป็นคู่ปรับกันมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว เป็นมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นศาสนาจึงต้องมี ไม่มีไม่ได้ โลกหมดความหมายทันที

เลย ศาสนาจึงต้องมีเป็นระยะ ๆ แม้จะไม่ติดพีดกันไปเหมือนกิเลสก็ตาม แต่ธรรมะมีเป็นบางกาลก็ยังมีพักมีต้านมีทานมีลบล้างกันเป็นบางกาลบางเวลา พอมีความหมายบ้างบรรดาสัตว์โลก ถ้าไม่มีธรรมเลยหาความหมายไม่ได้ มันต้องได้ใช้ความพยายาม

นี่เราพูดมาตั้งแต่ภาคความจำมาหาความจริง เราพูดเราเอาตัวของเราพูด เราไม่คำนึงถึงเรื่องราวโลกถึงชยะนี้จะมาคัดค้านต้านทาน ยุแห่ยก่อกวนแบบไหนเราไม่สนใจ ธรรมไม่สนใจกับถึงชยะ ธรรมเป็นธรรม ถึงชยะเป็นถึงชยะ ไปแบบแถวธรรม ถึงชยะเป็นถึงชยะ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนโลกได้ อุคตัตถัญญ วิปจิตถัญญ เนยยะ ปทปรมะ สอนมาเป็นลำดับลำดับ ถึงขั้นปทปรมะแล้วท่านก็ชักสะพาน หมดแล้ว ถ้าเป็นคนไข้เข้าไปหาหมอ เพียงแต่หายใจปลาพะงาบ ๆ คอยจะไป หมอก็คือหมดหวังนี้ปทปรมะแล้ว

เตรียมโลงไว้วางนั้นเถอะนะ ไม่ใช่ไปหาเตรียมยา ไปหาเตรียมโลงไว้โลงผี นี่พวกปทปรมะ คอยแต่ลมหายใจ พอลมหายใจขาดสะบั้นลงไปนี่ฝั่งเลย ๆ จมอยู่ในนรกนะ ที่กิเลสหลอกว่านรกไม่มีนั่นแหละ แต่จมลงตรงนั้น คือความจริงก็พระพุทธเจ้าสอนไว้ ผู้ลีนกิเลสสอนไว้ กับตัวกิเลสเป็นผู้ลบล้าง ฟังชินะ มันลบล้างความจริงให้เป็นของปลอมตามตัวเอง จะเป็นไปได้ยังไง ก็ต้องเป็นของจริงวันยังค่ำ นี่บาปมี บุญมี นรกสวรรค์มี ก็มีวันยังค่ำตลอดก็ตลอดกลับ ใครจะมาลบไม่ได้นะ กิเลสตัวไหนลบได้ลบไม่ได้ก็ตามมันต้องลบมาตลอด จึงเรียกว่ากิเลสต่อสู้กับธรรม สู้จนสุดเหวี่ยง สู้ไม่ได้มันก็ถอยจากไป

อย่างกิเลสสิ้นซากไปจากหัวใจพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นั้นไม่มีอะไรที่นี้ หัวใจดวงนั้นจะไม่มีอะไรเข้าไปผ่านเลย แม้เม็ดหินเม็ดทรายหรือเท่าเส้นผมจะผ่าน ให้เป็นข้าศึกศัตรูขัดแย้งกันกับใจ ไม่มีเลย จึงทราบได้ชัดเจนว่า สิ่งที่ผ่านมาอย่างน้อยนี้มีแต่กิเลสทั้งนั้น ๆ มีหนาแน่นก็ผ่านธรรมเข้ามาเป็นกองทัพใหญ่ ทับเข้ามา ๆ จะเดินจงกรมนี้ซาสะเปะสะปะ ๆ จะนั่งภาวนาคอจะเอียงหงายหาหมอน เวลากิเลสมีอำนาจมาก เข้าใจไหม ครั้นเวลาจะลงไปเดินจงกรมชะเง้อ มองคืนหลังเสียก่อน ลืมหมอน ต้องเอาหมอนมัตตติดคอ ชะเง้ออีก อะไรอีก อ้อ เสื่อยังไม่ได้ติดหลังมา

นั่นเวลามันชี่เกียดมาก ๆ นั่นละกิเลสตัวหนา ๆ มันชะเง้อ ๆ คืนหลัง จะชะเง้อดูมรรคผลนิพพานไม่ยอมไป มันสู้เสื่อหมอนไม่ได้ กิเลสหนา เสื่อหมอนดีกว่ามรรคผลนิพพาน ถ้าเวลาอรรถธรรมเกิดขึ้นแล้ว เสื่อหมอนนี้ โอ้ย ปิดเลยนะ อย่างที่ท่านทำ ความเพียร ถึงขั้นที่นิพพานเบิกกว้าง ๆ นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ แล้ว ท่านเหล่านี้ความเพียรจะไม่มีถอยเลย ตายก็ตายไปเลย ให้ถอย-ถอยไม่ได้แล้ว

อย่างที่ท่านแสดงไว้ในตำราอย่างพระโสมพะมิตรประกอบความเพียร เติงจกรรมจนฝ่าเท้าแตก ฝ่าเท้าแตกกับหมอนแตกต่างกันนะ ที่แรกก็หมอนแตก ครั้นรุ่งเข้าไป ๆ ที่นี้พอได้เบิกกว้างเพื่อพระนิพพานแล้วจ้า จ้าขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วชั่วเอื้อม นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ที่นี้เบิกกว้างไปเรื่อย เติงจกรรมจนฝ่าเท้าแตกไม่รู้ตัวเลย นั่นคือความเพียรกล้าแรงตลอดเลย นอนต้องได้บังคับ ไม่บังคับไม่นอน เพลินในความเพียรเพื่อพ้นจากทุกข์ ไม่ว่าอิริยาบถใดมีแต่เพลินเพื่อหลุดพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น

นี่ละเวลาธรรมมีกำลังแล้วธรรมจะเตือน ธรรมจะจุดจะลากตลอดเวลา เช่นเดียวกับกิเลสที่มีกำลังจะจุดลากลงตลอดเวลา มีมากเท่าไรยิ่งจุดลากลงอย่างหนักอย่างแน่นอนทีเดียวจนสู้มันไม่ได้ หายไปเลย ๆ ที่นี้เวลาอุทิศสำหรับพยายามไม่หยุดไม่ถอย ธรรมก็ค่อยมีกำลังขึ้นมา ๆ แล้วที่นี้สิ่งที่จุดลากก็ค่อยเบาลงไป ที่นี้มีแต่ธรรมเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัติ ความเพียรเพื่อความหลุดพ้นเป็นอัตโนมัติหมุนตัวเป็นเกลียว ไม่มีวันคืนยืน เดินนั่งนอน มีแต่ความเพียรฆ่ากิเลสภายในหัวใจตลอดเวลา นี่ถึงขั้นธรรมที่มีกำลังแล้ว

ไม่ใช่ธรรมจะอ่อนแอตลอดไปนะ เวลาสั่งสมขึ้นมากธรรมมีกำลังแล้ว ทำหน้าที่สังหารกิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสทำลายโลกเป็นอัตโนมัติของมันไม่ผิดกันเลย เพอร์เซ็นต์เดียวก็ไม่ผิด เมื่อธรรมมีกำลังแล้วหมุนตลอดเวลา อยู่ยังไงมีแต่หมุนจะออกท่าเดียว หมุนแก็กิเลสตลอดเวลา ท่านเรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ หรือสติปัญญาอัตโนมัติ มหาสติมหาปัญญา นี่คือการเพียรที่หมุนตัวแล้ว เอาอย่างไรเอาไว้ไม่อยู่เลย ประเภทนี้เอาไว้ไม่อยู่ มีแต่จะไปทำเดี่ยว ๆ นิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ เพลินในความพากความเพียรเพื่อจะได้หลุดพ้นตลอดเวลา

นอนก็ต้องบังคับให้นอน ไม่นอนมันเพลินในการก้าวเดินเพื่อความหลุดพ้น ต้องพักให้ได้กำลังพอสมควร อย่างเขาเดินทางเขายังต้องมีการพักกลางทาง เช่น รถวิ่งนาน ๆ เครื่องร้อนก็ต้องพักเครื่องรถ พักเพื่อให้เครื่องมันเย็นแล้วก้าวต่อไปอีก อันนี้ความเพียรของเราเมื่อเผ็ดร้อนมากก็จะเลยเถิดไป เอ้า พักเครื่องเสียก่อนมันจะไม่ถึงที่หมายเดี๋ยวจะตายเสียก่อน พักเครื่อง เช่นพักเข้าสู่สมาธิสงบเย็น ไม่ต้องใช้กิริยาท่าทางการฆ่ากิเลสด้วยปัญญาเหมือนเวลาใช้ปัญญาอยู่ พักสมาธิ ตัดทางด้านการค้นคว้าทางด้านปัญญานี้ออกหมด ให้มีตั้งแต่ทำสมาธิล้วน ๆ ไม่ให้มีอะไรเข้ามาเจือปน พักสงบแนวลงไป นี่เรียกว่าพักเอากำลัง

ที่นี้พอถอนออกจากความสงบแล้วก้าวเข้าสู่ปัญญาไม่ต้องหวังสมาธิ ที่นี้ก้าวทางด้านปัญญา เมื่อเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วก็พักทางด้านปัญญาเข้าสู่สมาธิ หรือเป็นอยู่หลับนอน พักผ่อนธาตุขันธ์ นี่เรียกว่าพักจิตพักธาตุพักขันธ์ ก้าวเดินอย่างนั้น หมายถึงความเพียรธรรมที่มีกำลังแล้วต้องได้รู้เอาไว้ ๆ ในหัวใจดวงเดียวในบุคคลคนเดียวนั้น

แหละ เวลากิเลสมีอำนาจมากมันก็เหยียบย่ำทำลายให้ล้มตาดูอะไรไม่ได้ กิเลสตีตา ๆ ถ้าดูธรรมดาธรรมดูไม่ได้ ถ้าดูกิเลสดูวันยังค่ำ อ้าปากไม่จับก็ได้ ทั้งดูทั้งอ้าปาก ดีไม่ดี ตดแตกออกด้วยก็ได้มันเปลอ ดูเปลอ จนตดแตก ดีไม่ดีชี้แตกออกก็มี

เหมือนอย่างเขาเมาเหล้า การเมาเหล้ากับเมื่อด้วยอำนาจของกิเลส เมามาก ๆ เข้าไปชี้ทะเล็กออกเลย นอนเฝ้าชี้เจ้าของอยู่ นี่เราก็เห็นด้วยตาของเราละ เราจึงเอามา พุดได้เต็มปาก ก็ผู้มันเป็นมันเป็นได้เต็มตัวของมัน เราทำไมพุดเรื่องของมันไม่ได้ มัน เป็นมันยังเป็นได้ อีตาคนหนึ่งเขาเรียกเฒ่าชี้เหล้า อย่าบอกชื่อมันเถอะ มันชื่อเฒ่าชี้ เหล้า ไปไหนในวงงานไหนอีตาคนนี่แกจะไปเป็นหัวหน้างานหัวหน้าเหล้า ไปพึดเหล้า แล้วก็อ้อแอ้ ๆ อยู่คนเดียว แต่ดีอันหนึ่งแกไม่เคยทะเลาะกับใคร แกก็เป็นของแก คนเดียว ที่นี้เวลามันหนักเข้า ๆ หลับที่นอน ชี้ทะเล็กออกเต็มที่นอนของแก

ที่นี้พวกไปดูไปชมขับลำทำเพลงรุ่มไป ๆ ไอ้ที่หนึ่งมีอีตาคนนั้นนอนอยู่คนเดียว ว่าง ๆ อยู่ตรงนั้น อ้าว แล้วที่ว่าง ๆ ทำไมไม่ไป ใครไปลองดูซินะ นี่พ่อใครนอนหลับ ทั้งชี้ เขาพุดหยอกเล่นกันพวกภาคอีสาน นี่พ่อใครหลับทั้งชี้ทั้งอะไรอยู่ นี่ ้วย เลยหงาย ออกมา ๆ เห็นไหมเวลามันเอา-มันเอาขนาดนั้นนะเหล้าเอาคน ฟาดหลับครอก ๆ ชี้ ทะเล็กออกมา เราพุดอะไรมาถึงเรื่องเหล้า อย่างนี้จะความจำไม่ดีมันไม่เงื่อนสืบต่อกัน ถ้าความจำดีมันก็ต่อกันไปเลย เพราะอันนี้เป็นข้อประกอบเฉย ๆ ที่นี้พอดึงข้อประกอบ ความจริงที่เทียบกันไปหายไปในไหน ตะกั้วพุดเรื่องอะไรไม่รู้ละ ถึงอีตาชี้เหล้าหลับครอก ๆ เหา พุดเรื่องอะไร อย่างนี้จะเดี่ยวนี่เทศน์ที่ไหนจึงไม่ได้ เทศน์ถึงชี้เหล้าแล้วเลยไม่มี เงื่อนต่อ

นี่เราพุดถึงเรื่องเวลากิเลสมันหนา หนาดลอดนะกิเลส กำลังของมันมีตลอด กิเลสไม่เคยมีวัยอ่อน ๆ ธรรมนี่ที่แรกล้มลุกคลุกคลาน จะว่ามีวัยก็ได้ แต่พอดึงขั้นที่ ธรรมไม่มีวัยแล้ว ถ้าไม่หลุดพ้นจากทุกข์เสียก่อนแล้ว คำว่าวัยนี้ไม่มีความหมายเลย พุง ๆ จนกิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ้วยไม่วัยไม่สนใจ นิพพานเที่ยงเท่านั้นพอ ้วยอะไร นิพพานเที่ยง ให้พี่น้องทั้งหลายพากันอุตสาหะพยายามนะ ให้พากันฝืน ไม่ฝืนไม่ได้

ให้ทราบว่กิเลสเป็นภัยต่อโลกมาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วเราอย่าคุ่นกับมัน ธรรมเป็น เครื่องจุดลากออกจากกองไฟที่กิเลสก่อขึ้นมา ให้พยายามจุดลากธรรมให้ได้ จุดไปจุดมามันก็ค่อยแข็งขึ้น ๆ ต่อไปตัวของเราก็กายเป็นเนื้อธรรมเนื้อธรรมไปหมด กิริยาทำทางทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปด้วยสติความระมัดระวัง ความชั่วปัดออก ๆ เป็นเอง นะเวลามันชินแล้ว เดินไปธรรมดานี้มันหากรู้ตัวของมันเอง อะไรที่ผิดนี้มันปัดออกทัน ที ๆ โดยอัตโนมัติของมัน ด้วยความชินของตัวเองที่เคยระมัดระวังรักษาอยู่

ที่นี้ถ้าหากว่าเราไม่เคยสำรวจระวังตัวเองแล้ว ปล่อยตลอดเวลา จมตลอดเวลา จมไปตลอดไม่มีความหมาย จะให้กิเลสอ่อนข้อปล่อยตัวเรามาไม่มีทาง ไม่มีคำว่า ปล่อยนะกิเลส มีแต่ยึดมั่นเข้าเรื่อย ๆ จึงต้องให้พากันบึกบึนทุกอย่าง ช่วยตัวเอง ธรรมเท่านั้นที่จะช่วยตัวเองให้เป็นคนดีมีความสุข มีฝั่งมีฝาดได้คือธรรม กิเลสไม่มีคำว่า ฝั่งว่าฝาด มีแต่ความจมถ้ำเดียว ๆ หมดคุณค่าหมดราคาไม่มีความหมายอะไร คือกิเลส ตัวมันหมดคุณค่าหมดราคา แต่มันเสกสรรตัวของมันมีราคายิ่งกว่าทองคำทั้งแท่ง โลก ถึงได้หมุนตามมัน กิเลสเป็นตัวมูตรตัวคูถ กลายมาเป็นทองคำทั้งแท่งด้วยความเชื่อถือ มัน เพราะมันหวานมาก เคลือบน้ำตาลไว้ทุกชอกทุกมุม สัตว์โลกทั้งหลายถึงได้หลง พากันตั้งใจปฏิบัตินะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ก็เห็นพอสมควร

(หลวงตาอธิบายถึงสัญญาชั้น ๕ ยังไม่ได้อธิบายถึงวิญญานชั้น ๕) เออ ๆ วิญญานก็รับทราบ เช่น ตามองเห็นรูปรู้แพ้ลิบ ได้ยินเสียงแพ้ลิบ เรียกว่าวิญญาน วิญญานคือรับทราบ ขณะที่สิ่งนั้นมาสัมผัส รูปสัมผัสตา รู้ว่ารูป นั้นสัมผัสแล้ว เสียงกระทบหูแพ้ลิบเข้ามา พอเสียงดับความรู้ที่ว่าเสียงก็ดับไป เรียกว่าวิญญาน วิญญานรับทราบทางรูป ทางเสียง ทางกลิ่น ทางรส อันนี้ก็หย่นเข้ามาเหมือนกัน ชั้น ๕ สำหรับใช้เป็นเครื่องมือของธรรม ท่านเอาชั้นนี้ใช้ อันนี้เป็นเครื่องมือของกิเลสมาดั้งเดิม กิเลสมันลื้อไปแล้วร่างกายนี้ก็กลายเป็นเครื่องมือของธรรมไป อย่างพระพุทธรเจ้าสอน ศาสนา พระอรหันต์ท่านสอนศาสนา ท่านเอาร่างกายนี้เป็นเครื่องมือไปสอน นี่เป็นเครื่องมือของธรรมไปแล้ว

นี่เรียกว่าชั้น ๕ แปลว่า กอง แปลว่า หมวด เป็นเครื่องมือใช้ เป็นของกิเลส เป็นสมบัติของกิเลสด้วย เป็นเครื่องมือสำหรับกิเลสใช้ด้วย ที่นี้เวลามาเป็นฝ่ายธรรมแล้ว จะว่าเป็นสมบัติของธรรมท่านก็ไม่สนใจ ถ้าว่าเป็นเครื่องมือของธรรมถูกต้องกว่า ท่านใช้เพราะท่านไม่ยึด ท่านใช้เฉย ๆ พอถึงกาลเวลาปล่อยปี่ไปแล้วไปเลย ท่านไม่ยุ่งกับ สิ่งเหล่านี้ กิเลสมันยุ่ง มันอุปาทานยึดมั่นถือมั่น วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ ให้พากันจดจำเอาทุกคน ไปฝึกหัดอบรมตนเองนะทุกคน บ้านเมืองเรามันจะล่มจมจริง ๆ ถ้าต่างคนต่างปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามอำนาจของกิเลสตัณหา ซึ่งไม่มีคำว่าอ่อนตัวเลย แล้วใครก็จะไหลไปตามมัน สุดท้ายโลกอันนี้ก็เป็โลกทะเลแห่งกองทุกข์ทั้งหลายนั้นแหละ เอะละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้น ให้พร

ยังไม่ได้อ่านอันนี้ เมื่อวานวันที่ ๖ กันยายน ที่เขาเอาทองมาให้ตอนเช้า คุณปทุม เกิดผล นะ เอาทองมาให้เมื่อวานตั้ง ๑ กิโล ฟังจะมาอ่านเช้าวันนี้ ถ้ามาบ่าอ่านเช้าไม่ทันก็เอามาอ่านเช้าวันหลัง อันนี้เมื่อเช้าวานนี้วันที่ ๖ กันยายน ทองคำได้ ๑ กิโล ๓ บาท ๖๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๐ ดอลลาร์ เวลานี้ได้ทองคำทั้งหมด ๒,๑๑๔ กิโลครึ่ง ยังขาด

อีก ๑,๘๘๕ ครั้งจะครบจำนวนสี่พันกิโล เอ้า นี่คุณฐาวรา หวังหลี่ ถวาย ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ มาครู่เดียวคิดเป็นเงินไทยตั้ง ๔๑,๐๐๐ กว่า ค่อยขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ

อย่าอ่อนข้อนะพวกเราทุกคน ให้ขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อชาติไทยของเรา ไม่มีเราจะหวังพึ่งเป็นพึ่งตายจากใคร นอกจากชาติไทยของเราด้วยกันเท่านั้น ครอบครัวนี้พึ่งเป็นพึ่งตายกัน บ้านนั้นพึ่งเป็นพึ่งตายกัน ๆ ตำบล หมู่บ้าน อำเภอ จังหวัด เป็นกลุ่มใหญ่ ๆ สุดท้ายทั่วประเทศไทยเป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งอาศัยซึ่งกันและกันเกี่ยวโยงกันไปหมด ทีนี้เมื่อเวลากระเทือนนี้กระเทือนทั่วประเทศไทย ใครจะเป็นมหาเศรษฐีอย่างภูมิใจคนเดียว จะจมไปด้วยกันกับชาติไทยทั้งชาติที่จมไปแล้วนั้นแลไม่เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นจึงต่างคนต่างหนุนกันนะ จำข้อนี้ไว้ให้ดี เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd